

Lite om Håkan Karlsson

Vem är jag?

Jag växte upp i gränslandet mellan Falbygden och skogsbygden i Västergötland. Naturintresset har funnits så länge jag kan minnas. Fågelintresset väcktes tidigt och växte bland våtmarker och skogarna. Jag började studera biologi och teoretisk ekologi i Skövde och var parallellt mycket involverad i arbetet vid Hornborgasjöns fältstation och i Västergötlands rapportkommitté. Tidvis har sällsynta fågelgäster lockat mycket, men det mesta av min skådartid har lagts till att följa upp bekanta områden och fågellivet där. Jag följde de lokala orrspelen, året vid Tidans mader och lade ändlösa timmar på sträckbevakning vid Vättern. Under vårar och höstar räknade jag tusentals rastande simfåglar ute på Fågeludden i Hornborgasjön. Vägen ledde vidare till Lund, där jag doktorerade 2010 med en avhandling om nattflyttande fåglars beteende. Radarstudierna i Lund och Abisko lät mig ta del av en fågelvärld jag aldrig annars skulle kunna uppleva.

Samspelet mellan människa och natur är centralt. Gång efter annan har jag sett allt det positiva som händer när människor får chansen att knyta an till naturen runt omkring. Jag tycker mig tydligt se konsekvenserna av det problem som Richard Louv kallar för 'nature deficit disorder'.

Idag arbetar jag som NO-lärare och kommunal lektor, och får arbeta med allt från fältövningar till AI-strategier, det senare på såväl lokal som nationell nivå. Jag bor med Sara och våra två barn i Kvidinge, Åstorps kommun, i nordvästra delen av landskapet. Hästar är också en viktig del av vardagen. Jag springer periodvis en hel del, gärna på stigar i skogar, men inte lika mycket som tidigare.

Varför vill jag engagera mig i SkOF?

Upplevelsorna, nyfikenheten och viljan att förstå har drivit mitt fågelintresse från start, tillsammans med människorna kring fåglarna. Det har lett till oräkneliga inventeringstimmar och guidningar, från förskolegrupper till riksdagsdelegationer. Det fascinerande är att intresset, entusiasmen, till och med de specifika frågorna ofta är exakt desamma, oavsett om det är femåringar eller de mest rutinerade politiker man har förmånen att få dela tiden med. Jag brinner för att bidra till skyddet av arter och områden och för den kunskap som behövs för att detta ska kunna ske. Jag känner mig därför hemma där forskning möter fågelnskydd.

Vad vill jag utveckla inom SkOF:

Jag vill bidra till att stärka kopplingen mellan forskning och praktiskt fågelskydd. Fåglar är bland de bästa indikatorerna vi har på tillståndet i landskapet, och den kunskapen behöver nå fler. Jag vill också verka för att fler människor, oavsett bakgrund och ålder, får möjlighet att upptäcka fåglarna och den värld vi delar.

Mitt bästa skådartips:

Lär känna ett område, gärna nära hemmet så att du kan återkomma ofta, under olika delar av året och dygnet och i alla väderlekar. Du blir medveten om platsens karaktär, årsrytmen, vad som är vanligt och vad som sticker ut.

Mitt bästa skådarminne:

Det finns inte ett, det finns hundratals av skiftande karaktär. Det lilla i det stora och det stora i det lilla. Att dagligen följa den svarta storkens bobygge i en klippbrant. En ensam snösparv över isen nära Nordpolen. Flödet av arktiska vadare, i solnedgången lågt över Vätterns yta. Gryningar och skymningar vid Hornborgasjöns stränder eller mitt ute i sjön i en kanot. De typiska vingslagsmönstren från tusen och åter tusen fåglar som passerar högt över radarn. Orrar och tjädrar i västgötaskogarna, och möten där lappugglan och jag tittar lika intensivt på varandra. Blåsdagar långt ut i havsbandet. Och så otroligt mycket mer.